

Arrest

nr. 261 346 van 29 september 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2021 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van descendent, in functie van dhr. A.M., van Nederlandse nationaliteit, zijn stiefvader.

Op 2 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker

stelt tegen voormelde beslissing geen annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad).

Op 6 november 2020 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn stiefvader van Nederlandse nationaliteit.

Op 3 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 4 mei 2021. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

**"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.11.2020 werd ingediend door:

Naam: B.
Voornaam: D. S.
Nationaliteit: Suriname
Geboortedatum: (...)1995
Geboorteplaats: Paramaribo
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Nederlandse stiefvader, A. M. (RR: ;..) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse stiefvader, en dit van in het land van herkomst tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene legde stukken voor waarmee hij het ten laste zijn van zijn stiefvader van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging wenst aan te tonen. Echter, hij voldoet niet aan de voorwaarden van het 'ten laste' zijn. Ongeacht dat de bewijzen waaruit dit zou moeten blijken ontoereikend en/of tegenstrijdig zijn met wat uit het administratieve dossier blijkt, blijkt uit het dossier eveneens dat betrokkene, reeds voorafgaand aan huidige aanvraag tewerkgesteld is in België. Op zich is het uiteraard goed dat betrokkene de moeite doet te integreren en te werken, echter om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dient men ten laste te zijn van de referentiepersoon. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Betrokkene legt heden twee attesten van die vroegere werkgever - dewelke dezelfde achternaam heeft als zijn moeder - voor waaruit zou moeten blijken dat de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur niet werd verlengd en hoeveel hij destijds betrokkene destijds zou verdiend hebben. Deze brieven dienen evenwel als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hetzelfde geldt voor de verklaring die betrokkene raadsman heden aan zijn tewerkstelling in het land van herkomst geeft. De verklaringen staan immers haaks op wat betrokkene klaarblijkelijk afdoende heeft bewezen met het oog op het verkrijgen van een toeristisch visum: betrokkene toonde klaarblijkelijk afdoende aan ten aanzien van de

Nederlandse autoriteiten dat hij economisch actief was administratief assistent bij SGP en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om enige tijd later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen/België.

Hoe dan ook, gezien de tewerkstelling van betrokkene in België, voorafgaand aan huidige aanvraag, reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt. De raadsman van betrokken stelt dat het om een zeer korte tewerkstelling ging voor wat zakgeld, evenwel wordt dit niet aangetoond. In elk geval blijkt betrokkene een jonge man te zijn die er wel degelijk toe in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. In dit kader dient duidelijk gesteld te worden dat het ten laste zijn in elk geval geen gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is in het dossier geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. Hoewel een nieuwe aanvraag in casu ten sterkste af te raden valt, dient duidelijk gesteld te worden dat deze beslissing de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet belet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het Unierecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Artikel 40bis § 2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 luidt immers als volgt:

“3° Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden verwijst uw Raad in het arrest nr. 251 905 van 30 maart 2021 wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Uw Raad benadrukt in het arrest van 25 november 2020 dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het “ten laste zijn” houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. (RvV 25 november 2020, nr. 244 772)

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van het artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet alsook in het licht van bovengenoemde interpretatie van het begrip “ten laste” die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Meer specifiek meent tegenpartij dat verzoeker niet afdoende zou aantonen dat hij ten laste is van de referentiepersoon in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt. Verzoeker kan het hier niet mee eens zijn, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 14 bewijzen van geldverzendingen en hulppakketten voorgelegd in het verleden (stuk 9).

Hierop wordt zelfs door verwerende partij niet gerepliceerd. Nochtans dateren deze geldverzendingen en hulppakketten van 2018 en 2019, hetgeen aantoonde dat verzoeker ten laste werd genomen van zijn stiefvader terwijl verzoeker zich nog bevond in het land van herkomst. Deze geldverzendingen dienen dus wel degelijk door verwerende partij in rekening te worden gebracht. Doch verwerende partij repliceert hier niet op, hetgeen een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt.

Verder stelt verwerende partij dat verzoeker twee attesten van de vroegere werkgever bijbrengt - dewelke dezelfde achternaam heeft als zijn moeder- waaruit blijkt dat de arbeidsovereenkomst niet werd verlengd. Uiteraard betreffen dit correcte en waarheidsgetrouwe documenten.

Het klopt inderdaad dat verzoeker een toeristisch visum verkreeg, doch dit was niet -alleen-omwille van het loon dat hij -kortstondig- verwierf bij SGP. Doch het moge toch duidelijk zijn dat hij zowel voordien ten laste was van zijn referentiepersoon als nadien, zijnde op heden en ten tijde van de aanvraag van de procedure.

Wat betreft de inkomsten in Suriname van verzoeker dient opgemerkt te worden dat hij slechts 6 maanden heeft gewerkt in 2019 en dit met een tijdelijk arbeidscontract, (stuk 13) De inkomsten waren dermate laag dat ze zelfs niet belastbaar waren. Dit blijkt uit de attesten van geen inkomsten voor de jaren 2019-2020 waarin staat dat hij geen inkomens heeft genoten.

Verzoeker is meerderjarig sedert 2013. Hij heeft tijdens zijn meerderjarigheid slechts enkele maanden gewerkt tot hij het land had verlaten met een visum.

Dit betekent evenwel niet dat hij over voldoende inkomsten beschikte om een menswaardig bestaan te leiden zonder de financiële steun door zijn moeder en de referentiepersoon.

Verzoeker is in België ook ten laste van de referentiepersoon omdat hij niet werkt. Tijdens de vorige aanvraag had hij zeer kort, 1 dag, gewerkt voor wat zakgeld.

7.

Verwerende partij stelt vervolgens dat om gezinshereniging te kunnen genieten als volwassene dat hij ten laste moet zijn van de persoon en gezien de (vermeende) tewerkstelling van verzoeker in België, voorafgaand aan de aanvraag, zou dit al een voldoende argument zijn op zich waardoor er niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen. Sterker nog verwerende partij meent dat daardoor de overige ten laste-argumenten in de beslissing niet dienen te worden uitgewerkt, hetgeen uiteraard wederom een schending van de formele motiveringsplicht uitmaakt alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals hierboven aangehaald dient benadrukt te worden dat verzoeker in België één dag werkte. Dit blijkt uit stuk 12 waarin er in niet mis te verstane bewoordingen wordt gesteld:

“(…) Met dit schrijven verklaar ik, ondergetekende F. J., manager te Q. K. i, dat D.B.h. (INSZ xxx) zijn tewerkstelling dewelke zou ingaan op 5-10-2020 werd geannuleerd op 07-10-2020 (…)”

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker aldus maar één enkele dag te werk was gesteld, zijnde op 6 oktober 2020. Verzoeker had enkel één dag gewerkt omdat er op zijn oranje kaart expliciet stond vermeld dat hij toegang had tot de arbeidsmarkt, hetgeen hem nu -onterecht- verweten wordt. Verwerende partij brengt in zijn administratief dossier een dimonamelding bij van oktober vorig jaar, doch verwerende partij nam de moeite niet om dit opnieuw na te kijken. Als verwerende partij dit wel had gedaan, had zij kunnen zien dat verzoeker maar voor één dag dimona was gemeld, in tegenstelling tot wat blijkt uit het administratief dossier van verweerder.

Dat dit duidelijk een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals hierboven reeds gesteld legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Doch de feitenbevinding op basis waarvan verwerende partij haar beslissing steunt strookt niet met de werkelijkheid.

Verzoeker was en is ten laste van zijn referentiepersoon aangezien hij niet werkt(e). Hij werkte niet in het land van herkomst en verwierf daar aldus geen inkomsten (stuk 4), reden waarom zijn referentiepersoon hem geld en hulppakketten verzond (stuk 9).

Het staat aldus buiten kijf dat verzoeker steeds ten laste was en is van zijn referentiepersoon, waardoor verzoeker voldoet aan de voorwaarden gestipuleerd in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Het enkele feit dat hij ooit één dag werkte in België heeft niet tot gevolg dat hij niet meer ten laste was of is van zijn referentiepersoon.

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze talrijke geldverzendingen (14). Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvoldoende inkomsten had (zie stukken 4 en 8), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon (en diens echtgenote (zijnde de moeder van verzoeker)). De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker.

8.

Daarnaast heeft verzoeker ook op afdoende wijze aangetoond dat hij in Suriname onvoldoende inkomsten had.

Zo legde verzoeker bewijzen voor dat hij in de jaren 2019-2020 over onvoldoende inkomsten beschikte om in zijn levensonderhoud te voorzien. Het klopt dat (zie supra) hij een aantal maanden heeft gewerkt, doch dit betrof een zeer beperkte inkomst. Hieruit kan onmogelijk worden afgeleid dat verzoeker hierdoor zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien.

Verzoeker verdiende aldus te weinig om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, reden waarom hij dan ook financieel werd gesteund door de referentiepersoon.

Daarnaast legde verzoeker de bewijzen voor dat hij in Suriname ook geen enkel onroerend goed bezit heeft, en dus ook op dit vlak onvermogen was (stukken 8 en 10).

Uit deze attesten blijkt zeer duidelijk dat verzoeker nooit enig onroerend goed in zijn bezit had. Doch repliceert verwerende partij hier niet op, omdat zij meent dat haar argument met betrekking tot de tewerkstelling in België primeert (waarbij zij zich zelfs vergist over het aantal gewerkte dagen). Door hier niet op te repliceren schendt zij wederom de formele motiveringsplicht.

Verzoeker heeft met andere woorden op alle vlakken en alle moeilijke manieren aangetoond dat hij, voorafgaand aan het vertrek uit Suriname onvermogen was en daarbij financieel afhankelijk van de referentiepersoon.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar het voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij noch onvoldoende inkomsten, en geen onroerende goederen had) is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip 'ten laste zijn' vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel. Verzoeker herhaalt dat er in casu werd bewezen dat er wel degelijk sprake was van een financiële ondersteuning in het verleden, en verwijst hierboven naar hetgeen hierboven werd gesteld m.b.t. de bewijzen van geldverzendingen.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs van onvermogen in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over onvoldoende inkomsten beschikt, noch over onroerende goederen én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in Suriname en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting geschonden door de aanvraag te weigeren. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd... Dit alleen al door onder andere het niet bijbrengen van de correcte en recentste Dimonagegevens...

9.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende.

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldverzendingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is Suriname.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

10.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende inkomsten beschikt om verzoeker effectief ten laste te nemen.

Hiertoe werden de loonfiches van de referentiepersoon bijgebracht, (stuk 5)

Bovendien neemt de referentiepersoon verzoeker al jaren ten laste zonder enig probleem.

Dit aspect wordt evenwel niet betwist in de bestreden beslissing.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert tevens de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek naar de voorgehouden schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 november 2020 voor een tweede keer een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Nederlandse stiefvader op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Verzoeker, die op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot gezinshereniging met zijn Nederlandse stiefvader ouder is dan 21 jaar, dient aan te tonen ten laste van hem te zijn.

De vereiste van het “ten laste zijn” houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging, met name 6 november 2020. De gemachtigde stelt vast dat verzoeker tewerkgesteld is in België voorafgaand aan huidige aanvraag, alsook in zijn land van herkomst tewerkgesteld was. De gemachtigde besluit dat, gezien de tewerkstelling van verzoeker, voorafgaand aan huidige aanvraag, niet wordt aangetoond dat hij financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste” te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk werd gesteld: “De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht verkrijgen indien ze materieel ondersteund worden door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun basisbehoeften kunnen voorzien en voor zover die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van herkomst.

De Raad benadrukt verder dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarde levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Aangezien het begrip “ten laste” zijn dient te worden begrepen als een toestand van behoefte in het land van herkomst, waarbij de derdelander aldaar afhankelijk is van de materiële/financiële steun van de burger van de Unie om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften, moet de omvang van de materiële/financiële steun worden afgetoetst aan de reële kost (materieel dan wel financieel) om in het land van herkomst te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften van de derdelander die de burger van de Unie in het gastland wenst te vervoegen.

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “begeleiden of zich bij hem voegen”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “ten laste zijn” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “begeleiden van” of het “zich bijvoegen bij” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). Er dient zo ook te worden vermeden dat op artificiële wijze een afhankelijkheidsband wordt gecreëerd.

Verzoeker betwist dat hij niet afdoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Hij verwijst naar 14 bewijzen van geldverzendingen en hulppakketten voorgelegd in het verleden. Deze bewijzen dateren van 2018 en 2019, wanneer hij zich nog in zijn land van herkomst bevond. Hij bevestigt dat hij gedurende 6 maanden heeft gewerkt voor S.G.P. doch hij was voordien en nadien ten laste van de referentiepersoon. De inkomsten uit deze tewerkstelling waren zo laag dat ze zelfs niet belastbaar waren. In België heeft hij slechts 1 dag gewerkt voor wat zakgeld. Daarnaast legt verzoeker ook bewijzen voor dat hij in Suriname geen enkel onroerend goed bezit en dus onvermogen is. Verzoeker meent dat met al de door hem voorgelegde bewijzen geen rekening is gehouden en er niet op gerepliceerd is door de verwerende partij.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van zijn situatie in het land van herkomst het volgende gemotiveerd: *“Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat dit hier het geval is. Het dossier bevat verder ook geen sluitende bewijzen dat betrokkene reeds ten laste zou geweest zijn van in het land van herkomst of origine. Betrokkene legt heden twee attesten van die vroegere werkgever - dewelke dezelfde achternaam heeft als zijn moeder - voor waaruit zou moeten blijken dat de arbeidsovereenkomst van bepaalde duur niet werd verlengd en hoeveel hij destijds betrokkene destijds zou verdiend hebben. Deze brieven dienen evenwel als een verklaring op eer te worden beschouwd, waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Hetzelfde geldt voor de verklaring die betrokkene raadsman heden aan zijn tewerkstelling in het land van herkomst geeft. De verklaringen staan immers haaks op wat betrokkene klaarblijkelijk afdoende heeft bewezen met het oog op het verkrijgen van een toeristisch visum: betrokkene toonde klaarblijkelijk afdoende aan ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten dat hij economisch actief was administratief assistent bij Sun Global Petrol en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om enige tijd later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar Schengen/België.”*

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de bewijzen van geldverzendingen en het feit dat hij onvermogen is, gaat hij voorbij aan het motief dat verzoeker tewerkgesteld was bij S.G.P. als administratief assistent en over de nodige bestaansmiddelen beschikte. De gemachtigde oordeelt dat verzoeker bezwaarlijk kan aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te

beschikken om een visum afgeleverd te krijgen, om enige tijd later te claimen dat hij onvermogen was in Suriname voor zijn komst naar België. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat verzoeker niet ten laste was in Suriname, nu hij via zijn tewerkstelling bij S.G.P. kon aantonen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum van de Nederlandse autoriteiten afgeleverd te krijgen. De geldverzendingen, hulppakketten en attest van onvermogen in Suriname, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Het verwijt dat de gemachtigde niet heeft gerepliceerd op bepaalde bewijsstukken is bijgevolg niet dienstig.

In de bestreden beslissing wordt ten aanzien van verzoekers situatie in België het volgende gemotiveerd: *“Hoe dan ook, gezien de tewerkstelling van betrokkene in België, voorafgaand aan huidige aanvraag, reeds een voldoende argument is op zich waardoor niet kan gesteld worden dat hij het verblijfsrecht als familielid rechtmatig kan uitoefenen, worden deze overige ten laste-argumenten in huidige beslissing niet verder uitgewerkt. De raadsman van betrokken stelt dat het om een zeer korte tewerkstelling ging voor wat zakgeld, evenwel wordt dit niet aangetoond. In elk geval blijkt betrokkene een jonge man te zijn die er wel degelijk toe in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. In dit kader dient duidelijk gesteld te worden dat het ten laste zijn in elk geval geen gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat, of België. Er is in het dossier geen sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie van betrokkene ten aanzien van referentiepersoon.”*

De gemachtigde stelt vast dat verzoeker ook in België en voorafgaand aan de aanvraag tewerkgesteld was. Waar verzoeker stelt dat het slechts over 1 dag tewerkstelling gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker de gemachtigde hiervan niet in kennis heeft gesteld. Het administratief dossier bevat geen stuk waaruit blijkt dat het om slechts 1 dag tewerkstelling zou gaan. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat het bewijs van zijn eigen inkomsten aantoont dat hij niet ten laste is van de referentiepersoon. Gezinshereniging wordt toegestaan aan bloedverwanten in neergaande lijn van Unieburgers voor zover ze ten laste zijn van de Unieburger, met name aantonen hulpbehoevend te zijn van de Unieburger en niet zelf in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Aangezien verzoeker tewerkgesteld was in Suriname en België en over een inkomen beschikte, maakt verzoeker geenszins aannemelijk ten laste te zijn van zijn stiefvader, zoals vereist door artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. De conclusie dat verzoeker, een jonge man, wel degelijk in staat is om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien, is niet kennelijk onredelijk aangezien het ten laste zijn geen gevolg mag zijn van illegaal verblijf in een derde land, een andere lidstaat of België.

Het determinerende motief dat verzoeker over een eigen inkomen beschikte, houdt in dat als geen gegronde kritiek wordt geuit op dit motief, de bestreden beslissing overeind blijft. Verzoeker weerlegt dit motief niet. Verzoeker gaat in op de tenlasteneming in het herkomstland en wijst op het gebrek aan onroerende eigendom in zijn land van herkomst maar gaat voorbij aan de vaststelling dat hij niet ten laste was van de referentiepersoon in de maanden voor de gedane aanvraag omdat hijzelf inkomsten verwierf. Verzoeker toont met zijn betoog, dat voornamelijk betrekking heeft op de tenlasteneming in het herkomstland en het niet behandelen van bepaalde stukken, niet aan dat hij materiële steun nodig heeft van zijn Nederlandse stiefvader.

De voorwaarde van het ten laste “zijn” in 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet houdt in dat het om een bestaande toestand moet gaan. Zelfs indien al kon bewezen worden dat verzoeker heden ten laste is van zijn stiefvader - *quod non* - dan nog moet voldaan worden aan de voorwaarde dat verzoeker ten laste was van zijn stiefvader in zijn land van herkomst. Het motief dat het uitgesloten is dat hij voorafgaand aan huidige aanvraag ten laste is van de referentiepersoon, volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Waar verzoeker ten slotte uiteenzet dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gaat hij eraan voorbij dat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de voorwaarden voor gezinshereniging cumulatief zijn en dat deze niet allemaal werden onderzocht. Het verblijf werd in voorliggende zaak aan verzoeker geweigerd omdat hij niet aantoonde voorafgaand aan de aanvraag en van in het land van het laatste verblijf ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De verwerende partij heeft zich niet uitgesproken over de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat het onderdeel van het betoog waarin verzoeker tracht aan te tonen dat deze voldoende zijn, niet dienstig is.

Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij op basis van de voorgelegde stavingsstukken en eigen onderzoek ten onrechte tot de conclusie kwam dat niet gesteld kan worden dat er een

afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoeker en zijn stiefvader. Het louter aanvoeren van een andere mening is niet van aard deze motivering te weerleggen.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Verzoeker weerlegt het determinerende motief, dat voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, niet. De schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is gelet op voorgaande bespreking niet het geval.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een dergelijke vaste gedragslijn, van toezeggingen, van beloften of van gewekte rechtmatige verwachtingen. Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoeker met zijn betoog de schending aanvoert van de hoorplicht, nu hij hierover een theoretische uiteenzetting geeft, stelt de Raad vast dat hij op geen enkele wijze toelicht waarom hij van oordeel is dat dit beginsel concreet wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels of beginselen die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 *i.o.* artikel 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN